

Reisverslag Fietsreis India (Noord-Westen)

2004

India heeft een oppervlakte van 3.287.263 km².

Er zijn ongeveer 1,03 miljard inwoners (2003) bevolkingsdichtheid 313 inw./km².

'INDIA, fietsen tussen heilige koe en Hindoe'

Mijn totale afstand gefietst tijdens deze reis door India is 541 kilometer.

Fietsreis 2004 ~ INDIA

DE VOORBEREIDING

India, een land met meer dan 1 miljard inwoners. De grootste democratie ter wereld, en dit is een hele prestatie, gezien het grote aantal bevolkingsgroepen (Kashmiri, Ladakhi's, Rajpoeten, Tamils en nog vele kleine stammen), het grote aantal talen dat er gesproken wordt (meer dan 200 verschillende, waarvan er 15 officieel erkend zijn), de aanwezigheid van heel wat godsdiensten (Hindoeïsme, Boeddhisme, Islam, Christendom en nog enkele plaatselijke religies) en de enorme variatie aan landschappen (het hooggebergte, het tropisch regenwoud, de woestijnvlakten en de valleien van de grote rivieren).

Aan de basis hiervan ligt de verdwenen Indus-beschaving, een hoogontwikkelde cultuur van zowat 3000 jaar v.C, met een uitstekende sociale organisatie en stedenbouwkundige planning, die pas weer in de Middeleeuwen geëvenaard werd.

Door de enorme afmetingen van het land kan ik slechts een beperkt aantal van de 25 deelstaten tijdens deze reis bezoeken (de totale oppervlakte is meer dan drie miljoen km², met 6.100 km kustlijn en 15.250 km grens over land).

Ik heb gekozen voor het noord-westen van India, met de deelstaten Delhi, Haryana, Rajasthan en Uttar Pradesh.

De taal die men hier spreekt is het Hindi en Rajasthani (met elk heel wat dialecten). Een positief gevolg van de Engelse kolonisatie is, dat het Engels de administratieve taal van het land geworden is, naast de verschillende erkende Indus-talen.

De meeste inwoners zijn hier Hindoe of behoren tot één van de vele afgeleide stromingen ervan.

Aan afwisseling is hier geen gebrek : de hoofdstad Delhi, Old en New Delhi die samen 1300 monumenten tellen; Rajasthan, de meest exotische deelstaat van India; de Tharwoestijn aan de grens met Pakistan met zijn woestijndorpen en enkele oases; de Taj Mahal in Agra, dat beschouwd wordt als het meest perfecte bouwwerk ter wereld.

Onderweg zijn er dan de natuurparken, de prachtige bouwkunst in de steden langs de grote handelsroutes van vroeger, de beschilderingen van de Haveli's uit de 18de en 19de eeuw, en

verder nog talrijke tempels, moskeeën, forten, koninklijke graftombes en maharadja-paleizen.

Opnieuw is het voorjaar de beste periode voor een fietsreis, gezien daarna het regenseizoen begint met de moessonwind in het binnenland en de temperaturen in de woestijn oplopen tot 50 °C tijdens het warme seizoen.

HET REISVERSLAG

India, het is voor de bezoeker een onuitputtelijk land, een zodanig grote wirwar dat het steeds blijft boeien en verrassen door zijn verscheidenheid. De contrasten zijn overal en altijd aanwezig: rijk en arm, waterovervloed na een regenbui in alle straten van de stad tegenover de eeuwige droogte in de woestijnen van Rajasthan, maar eveneens de uitwerpselen van de 'heilige' koe aan de voordeur van een luxueus paleis van een Maharadja afstammeling.

Het Hindoeïsme is een al even grote doolhof, voor mij wel de grootste onduidelijkheid in het hele land. Iedere gemeenschap bepaalt er zijn eigen wetten en leefregels, zoals het hen het beste past. Dit is misschien ook wel de reden dat het land in zijn grote verscheidenheid toch één kan blijven. Het aantal goden die ze vereren is er eindeloos (men spreekt dan ook van het land met één miljoen goden) en hun bekendste 'Shiva' en 'Vishnu' hebben elk meer dan duizend namen. Alhoewel in dit deel van India ook nog veel Moslims wonen, met heel wat overblijfselen van de vroegere Islamitische macht.

Geweldloosheid is één van de belangrijkste elementen in het Hindoeïsme, waarbij ze in bepaalde stromingen zoals het Jainisme heel ver gaan. Een gevolg hiervan is dat zij die behoren tot de Jainistische strekking enkel vegetarisch leven, om geen dieren te moeten doden. Maar de monniken gaan nog verder, ze dragen een doekje voor de mond om geen diertjes per ongeluk in te slikken en vegen de grond vóór hun voeten om bij het wandelen geen insecten dood te trappen.

India, het is een onwaarschijnlijk prachtig land om te bezoeken, maar tegelijk een moeilijk land om te begrijpen. Door zijn grote tegenstellingen is het dan ook niet echt geschikt voor de doorsnee toerist, maar des te meer voor de wereldreiziger. Als je terug thuiskomt zie ik maar twee mogelijkheden: 'ja, het was fantastisch' of 'nee, dit nooit meer', iets ertussen bestaat hier niet. Want als de hele Indische cultuur je niet aanspreekt, kan het wel eens erg tegenvallen.

Het is ook niet aangeraden om India als eerste Aziatisch land te gaan bezoeken. Ik was er wel goed op voorbereid, maar toch heeft de aanpassing langer geduurd dan bij om het even welk ander land. Misschien wel mede doordat ik bijna uitsluitend met de plaatselijke bevolking heb meegeleefd, maar ook doordat de Indische manier van leven en hun gewoonten enorm verschillen van andere culturen, en tevens door de grote contrasten binnen het land zelf.

Niet iedereen heeft daar het geluk om goed te leven, want door het kastensysteem is er

nergens ter wereld een groter verschil tussen rijk en arm. Het kastensysteem, officieel is het afgeschaft, maar in werkelijkheid zie je nog heel veel sporen ervan. Men is wel al veel vrijer, maar het duurt nog wel een paar generaties vooraleer er gelijkheid is. Vooral buiten de steden is er nog steeds een onderscheid volgens de afkomst en het beroep.

Dit is wel het meest oneerlijke in dit land, veel bekwame mensen uit de lagere kaste hebben niet de mogelijkheid om zich te ontwikkelen. Zoals in de Bishnoi dorpen die ik bezocht heb, er is wel een schooltje in ieder dorp, maar dit is enkel voor de jongens. De meisjes gaan er nog steeds niet naar school, ze helpen thuis mee, maar leren daar heel weinig bij. Kinderen uit de 'schaapherderkaste' mogen enkel trouwen binnen hun eigen kaste en dus niet met iemand van de 'pottenbakkerskaste', de ouders zorgen hier wel voor, want zij zoeken nog steeds het meisje uit waarmee hun zoon zal trouwen (de meeste kinderen zijn daar dan ook reeds getrouwd vóór hun tiende jaar).

Eén van de constanten door alle dorpen en steden is de kleurrijke klederdracht, de ringen en versieringen zowel aan handen en voeten, als door neus en oren. Ook tijdens hun dagelijks werk dragen de vrouwen prachtige kledij in felle kleuren en aan het aantal armbanden en kettingen die ze draagt, kan je reeds heel veel te weten komen. Eén voorbeeld: op de dag van het huwelijk dient de vrouw 16 sierraden te dragen.

Het huwelijk is dan voor de Indiër ook het grootste feest in zijn of haar leven. Meer dan duizend genodigden op het trouwfeest is daar de gewoonste zaak, de voltallige familie en alle vrienden zijn aanwezig. Ja, zelfs ik werd er uitgenodigd om mee te vieren.

Nog nooit in mijn leven zag ik zoveel verschillende gerechten samen zoals daar op het avondfeest. Slechts een kwart ervan kon ik proeven, de rest zag er even lekker uit, maar ik had reeds voldoende. Trouwens alles was er vegetarisch, met zo'n variatie aan kleuren en smaken, daar kunnen ze hier bij ons veel van leren.

Ieder dorp heeft zijn markten, overal zijn er verse groenten en fruit, maar ook is er de geur van kruiden, massala en curry, de 'Indische' geur die dan in de meeste maaltijden ook terug te vinden is. Regelmatig zie je ook Tandoori gerechten op het menu, als je een 'non-vegetable' restaurant bezoekt.

Tandoori, de keuken van Noord-India, vlees gemarineerd in yoghurt met een overvloed aan kruiden en dan gebakken in een klei-oven. Dit wordt opgediend met rijst en met nan, een plat brood dat men warm op tafel brengt en gewoon in stukken breekt.

Vlees is hier meestal kip of schaap, want bij de Hindoes is de koe 'heilig' en voor de Moslims is het varken 'onrein'. Vele Hindoes eten echter geen vlees en hierdoor zijn er meer vegetarische restaurants dan andere.

Er wordt veel thee gedronken, vooral de Indische versie 'chai', met veel suiker, melk en kruiden. En ook lekker is hun lassi, een drankje op basis van yoghurt en fruit (de koe is er wel heilig, maar de melk wordt overal gebruikt).

De plaatselijke bevolking gebruikt zelden een bestek, maar eet hier veelal nog met de hand door

een bolletje rijst te vormen met duim en vingers, en dit dan samen met wat saus en vlees of groenten in de mond te brengen. In het begin is dit al even moeilijk als met stokjes eten, maar het went vlug en het hoort er nu eenmaal bij als je dichterbij de plaatselijke bevolking wilt komen.

Mijn eerste kennismaking met de woestijn zal me altijd bijblijven, er is bijna niets en toch zoveel te zien. Eenvoud en pracht, stilte en rust, alleen met de natuur, het doet je ten volle beseffen dat je leeft. Een kameelsafari is dan ook de meest geschikte manier om alles van dichtbij te beleven. Hier val je uit de toon als je haastig bent, het leven kan ook eenvoudig zijn. De kameel wijst je de weg. Dit is het ideale gebied om te genezen van wat men ons in het Westen allemaal voorschotelt.

De gidsen koken een eenvoudig, maar lekker potje voor het avondmaal, je mag hier niet bang zijn van wat zand tussen je tanden. Overnachten in de woestijn, het is een hele ervaring, nog nooit zag ik zoveel sterren aan de hemel, nog nooit was de nacht zo donker en was donker zo zwart. De temperatuur is draaglijk, maar wat een verschil, van 35°C overdag naar 5°C 's nachts.

Dit was één van de hoogtepunten van mijn reis, maar vooral een onvergetelijke belevenis.

Een gezegde in India is: "Je kunt de wereld verdelen in twee soorten mensen, zij die de Taj Mahal gezien hebben, en zij die hem niet gezien hebben".

Dit unieke bouwwerk (gebouwd in de eerste helft van de 17de eeuw) wordt terecht als één van de wereldwonderen genoemd. Het wordt beschouwd als de volmaakte architectuur, een prachtig kunstwerk in wit marmer, met perfecte verhoudingen en een ongeëvenaarde symmetrie. Je moet het zelf gezien hebben om dit te geloven, het is nog indrukwekkender dan in je mooiste verbeelding. Misschien wel het mooiste dat ooit door mensenhanden gemaakt werd. Dit is natuurlijk het meest bezochte bouwwerk in India, maar toch heb je nog ontelbare andere monumenten die evenzo de moeite waard zijn.

Jaipur 'the pink city', alle gebouwen in het roze, bijna de hele stad is een monument, tot in de kleinste details kunstig afgewerkt. Jodhpur 'the blue city', de huizen zijn er blauw geschilderd, de stad met het grootste fort ter wereld. Jaisalmer, de gouden stad in de woestijn, met zijn ontelbare koopmanshuizen, dikwijls lijkt het als kantwerk in steen. Dit alleen al loont de moeite om India te bezoeken.

Dat er meer dan 1 miljard Indiërs zijn, kan ik nu wel geloven. 'k Heb ze wel niet allemaal gezien, maar hoeveel handjes ik geschud heb kan ik al lang niet meer tellen. Maar er is nog zoveel meer, de drukte op iedere markt, de grote massa bij alles wat georganiseerd wordt, de chaos op ieder kruispunt.

Telkens als ik stop onderweg, zelfs op plaatsen waar op het eerste zicht geen mensen wonen, duurt het slechts een paar minuten en ik ben volledig omringd door nieuwsgierigen. Een blanke per fiets is hier een bezienswaardigheid, vooral buiten de toeristische plaatsen.

Ja, zelfs fietsen langs de autosnelweg is daar geen probleem. Drie rijstroken en een pechstrook, de indeling lijkt normaal, alleen het gebruik van elke strook wijkt wel even af van

wat wij gewoon zijn. De pechstrook wordt hoofdzakelijk ingenomen door de spookrijders, die zich niet storen aan de borden met vermelding om enkel in de juiste richting te rijden. De eerste rijstrook wordt dan gebruikt door de wat tragere voertuigen, zoals de kar getrokken door een koe, een ezel of een kameel, de fietsen en de riksja's. Op de tweede rijstrook lijkt de snelheid al beter aangepast om er met mijn fiets te rijden, tussen de motorriksja's en de scooters. Auto's, vrachtwagens en autobussen kunnen allemaal op de derde rijstrook terecht. Hier gaat het nog aan een redelijke snelheid vooruit, tenminste als er net geen koe de snelweg oversteekt.

De gastvrijheid van de bevolking is daar buitengewoon, vooral in de streken waar minder toeristen komen. Het was een fantastische ervaring om twee dagen met een familie mee te leven. Ik kon er de maaltijden proeven zoals zij dagelijks eten. Er werden die avond 23 dekens op de grond gelegd, ééntje meer dan anders, zodat ik daar ook kon blijven slapen.

Het gezin, met vader, moeder en kinderen, leeft daar niet zelfstandig, maar is een deel van de gemeenschap. De ganse familie woont er samen in één huis of in een verzameling hutten.

Het probleem van kinderopvang, bejaardenzorg en nog veel andere moderne Westerse kwalen, stelt zich daar niet. Er zijn altijd voldoende mensen aanwezig en bezig met deze taken zonder dat er speciale aandacht aan besteed wordt.

Na drie weken trekken door India en te leven zoals de bevolking daar, voel ik me beter en gezonder dan bij ons. Het is een gevoel dat na elke reis door een Aziatisch land bij mij terugkomt, de mensen leven er nog zonder haast, het eten is er zuiver, meer groenten en fruit, minder vlees en altijd vers. Hier is nogmaals duidelijk dat gelukkig zijn niets met geld en rijkdom te maken heeft.

Goed voorbereid op reis vertrekken is altijd belangrijk, maar voor India geldt dit nog veel meer. Als je zonder voorkennis op eigen houtje door dit land trekt, valt zowat alles tegen. Weet je echter vooraf wat je hier allemaal kan verwachten, en het schrikt je niet af om er toch naartoe te gaan, dan is het waarschijnlijk het boeiendste land ter wereld.

Het was voor mij de mooiste reis die ik ooit maakte, het wordt heel moeilijk om dit nog te verbeteren of zelfs te evenaren.